

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะนี้เข้าสู่หัวใจของคน หัวใจของคนที่ตั้งงามเขาจะมี มารยาท มารยาทสังคม มารยาทที่ตั้งงาม ไม่ใช่มารยาททราวม ถ้ามารยาททราวมมันเอาวัดเอา เปรียบคนอื่น ถ้ามารยาทสังคมเขารู้จักเกรงใจคน

ถ้ามีความเกรงใจคน ถ้าหัวใจที่มันตั้งงาม หัวใจที่ตั้งงาม เพราะหัวใจที่ตั้งงาม หัวใจที่คิดดี งามมันถึงได้มาวัดมาวามาเสียสละเพื่อคุณงามความดีของเรา

แต่ถ้าหัวใจที่มันทราวม มันเห็นแก่ตัว มันจะเหยียบย่ำคนอื่น มันจะเอาวัดเอาเปรียบ นี่ไง นี่เรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เพราะอะไร

เพราะคนเราเกิดมามีขี้บวกขี้วลบ ถ้าขี้บวกขี้วลบ สิ่งที่ว่าความลบ อวิชาคือ ความชั่วร้าย ความเลวทราม ถ้าขี้ดี ขี้ดีเป็นคนกตัญญูกตเวที เป็นคนที่มีน้ำใจ เป็นคนที่โอบ อ้อมอารีย์ เป็นคนที่เห็นแก่หัวใจของตน ถ้าเห็นแก่หัวใจของตนใช่ไหม นี่ไง ทำดีๆ ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง

มันไม่ต้องบอกใครหรอก แค่มารยาทมันก็รู้แล้วว่าตั้งงาม จะดีจะชั่วใครก็รู้ ทำไม่ต้องคอย บอกคอยชี้ ถ้ามันตั้งงาม มันตั้งงามโดยหัวใจของมัน

แต่ถ้ามันขี้วร้าย ขี้วร้ายมันเอาวัดเอาเปรียบเขานะ เหยียบย่ำทำลายเขาไปสิ้น ถ้าเหยียบ ย่ำทำลายมันมีประโยชน์อะไร ถ้าเหยียบย่ำทำลายคนอื่นมันก็เหยียบย่ำทำลายหัวใจของมัน

เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน ไปกว้านฟืนกว้านไฟมาใส่ตน เอาชนะคะคานเขา กรรม ทั้งนั้นนะ มันมีใครพอใจ

คนที่เขาพอใจ พอใจคนที่สน้ำใจ ไม่มีใครพอใจหรือคนที่คนมาก็ดมาขวางนะ ไม่พอใจหรือคนที่คนมาเหยียบย่ำทำลาย มันไม่มีใครพอใจหรือ ถ้ามันไม่พอใจ แล้วเราทำทำไม เพราะใจมันดี้อด้าน

ถ้าใจมันเป็นความจริงๆ ไปวัดไปวาไปทำไม ก็ไปเพื่อบุญเพื่อกุศล บุญกุศลมันคืออะไร บุญกุศลคือความดีงาม ไม่ใช่ความชั่วร้าย ถ้าความดีงาม ใครมีมารยาทเขาก็รักษาคุ้มครองดูแลของเขา

ถ้ารักษาคุ้มครองดูแลของเขา นี่ไง อเสวนา จ พาลานั ปญฺชิตานญฺจ เสวนา คนชั่ว อย่าไปคบมัน คนพาล อย่าไปคบมัน เขาคบบัณฑิต

คนที่บัณฑิต คนที่มีมารยาท มีความคิดที่ดีงาม ถ้าความคิดที่ดีงามก็เพื่อประโยชน์สังคม

ความสามัคคีนะ ถ้าสามัคคีโดยปัญญา ไม่ใช่สามัคคีแบบหมู่มุจ ถ้าสามัคคีแบบหมู่มุจ มันช่วยกันคอร์รัปชัน ช่วยกันลักขโมย ช่วยกันเอาวัดเอาเปรียบคนอื่น

แต่สามัคคีโดยธรรมๆ สามัคคีโดยธรรม คนทุกข์คนยาก นี่วันเด็ก วันเด็กเวลาหน่วยราชการ ถ้าเขาทำงานเลือกตั้งล่วงหน้า เขาให้ไปก่อนวันหนึ่ง เพราะว่ารุ่งขึ้นเขาต้องคอยบริการประชาชน แต่เด็กหลายๆ คนมากพ่อแม่หยุดงานไม่ได้ เพราะพ่อแม่ต้องทำมาหากิน เขาไม่มีโอกาสได้เหมือนเด็กคนอื่นหรือ เด็กที่ไม่มีโอกาสเยอะแยะไปหมด

วันเด็ก เด็กที่มีโอกาสเขาได้รับการเชิดชูบูชา เขาได้รับการเอาอกเอาใจ เด็กที่ขาดพ่อขาดแม่ เด็กที่ทุกข์จนเข็ญใจ เด็กที่ไม่มีใครดูแล เราเห็นภาพภาพเดียวไง เราเห็นแต่ภาพวันเด็กเป็นวันของเด็ก เด็กก็คือเด็ก เราก็เป็นเด็กมาก่อน

แต่ถ้าเป็นวันของผู้ใหญ่ล่ะ วันของผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เราก็มีสติปัญญา มีสติสัมปชัญญะไง ถ้าผู้ใหญ่หลอกเด็ก ถ้าเด็กมันไร้เดียงสา วุฒิภาวะมันไม่เท่าทันคนอื่นหรือ

แต่ถ้าผู้ใหญ่ๆ ละ ผู้ใหญ่มันต้องมีสติปัญญาสิ ผู้ใหญ่ทำผิด ไร้ไม่ได้ ผู้ใหญ่มันทำผิดมันบรรลุนิติภาวะ มันรู้จักมารยาทสังคม มันรู้จักความดีงาม มันรู้จักเอาวัดเอาเปรียบ มันรู้จักการล่อลวง มันรู้จักพาคนไปหย่าเป นี่ไง ผู้ใหญ่ทำผิดเอาไร้ไม่ได้ กฎหมายต้องลงโทษ

แต่เด็ก เด็กถ้าอายุน้อยกฎหมายยกเว้นนะ ทำความผิดก็ไม่ใช่ความผิด เพราะมันไร้
เดียงสา มันไม่มีวุฒิภาวะพอ แต่ผู้ใหญ่สำคัญ

นี่ไง ไปวัดไปวาก็เพื่อเหตุไฉไละ ไปวัดไปวา ไปวัดใหม่ๆ ถ้าไปวัดใหม่ๆ ต้องถวาย
สังฆทาน ต้องพิธีกรรมมากๆ เพราะอะไร เพราะตอกย้ำความมั่นใจของตน

แต่วัดกรรมฐานไม่มี วัดกรรมฐานมันเป็นผู้ใหญ่ เราตั้งใจมาตั้งแต่บ้านแล้ว เรามี
สติปัญญาของเราแล้ว เราจะทำคุณงามความดีของเราแล้ว

ถ้าเราทำความดี ความดี เวลาในหลวงท่านสอนนะ ปิดทองหลังพระๆ

ครูบาอาจารย์เราไม่หลังพระหรอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้น
โพธิ์ไม่มีใครรู้ใครเห็นด้วยหรอก แต่เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วสอนสามแดนโลกธาตุ

ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่านทั้งสิ้น เพราะ
ด้วยกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม กลิ่นของคุณงามความดีของท่าน นี่กลิ่นของความดีของท่าน

ทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาด้วยศักยภาพนะ มนุษย์สมบัติ ถ้าใครไม่มีอำนาจวาสนา
ไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา
มหัศจรรย์มาก ยอดเยี่ยมมาก ยอดเยี่ยมเพราะอะไร

เพราะมันทำให้คนพ้นจากการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย นี่ไง อำนาจวาสนา แล้วแต่
คนที่จะมีอำนาจวาสนาเข้าไปถึงที่นั่นไง ถ้าเข้าไปถึงที่นั่น จิตใจของเขาเปิดกว้าง จิตใจของเขา
มีคุณธรรม จิตใจของเขามีหลักเกณฑ์ของเขา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อพาร์ดาบส อุทกดาบสสั่งสอน “มีความรู้
เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา สอนได้เลย”

เจ้าชายสิทธัตถะไม่รับ

“มีความรู้เหมือนเรา มีความเห็นเหมือนเรา” ก็วิชาการเรียนมาไง รู้ทุกอย่าง แต่ทำอะไร
ไม่ได้สักอย่าง รู้ทุกเรื่อง แต่ไม่รู้เรื่องกิเลส รู้ทุกเรื่อง ไม่รู้เรื่องใจของตน รู้ทุกเรื่อง รู้ทุกเรื่องที่เป็น

ประโยชน์กับทางโลก เป็นประโยชน์กับสิ่งที่เราตั้งาม รู้ทุกเรื่องที่จะมีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ แต่ไม่รู้การละ ไม่รู้การวาง ไม่รู้การเท่าทันกิเลส รู้ทุกเรื่อง ไม่ได้อะไรสักเรื่อง

แต่เวลากรรมฐานของเราศึกษามาแล้ววางไว้ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามาเพื่อประพฤติกปฏิบัติ คนเรามันจะดีจะงามก็อยู่ที่การแสดงออกนี่แหละ ศิลปะจะรู้ได้ ต่อเมื่อพระอยู่ด้วยกัน ๒๐ ปีจะรู้เลยว่ามีศิลปะหรือไม่ศิลปะ ถ้าฉลาดหรือโง่เวลาพูดนี้ ถ้าพูดออกไป พูดโง่ๆ มันก็โง่คนโง่พูดโง่ ถ้าพูดไปฉลาด ก็ฉลาดใครละ

หลวงตาท่านสอน ไม่ติดเราและไม่ติดคนอื่น ไม่ติดเราคือไม่ติดกิเลส กิเลสมันอยากดัง อยากใหญ่ อยากให้คนนับหน้าถือตา อยากให้คนมองเห็น นี่กิเลส ถ้ามันติดมันแล้วพูดเอาใจ เขา พูดยกย่องเขา เจริญพรๆ แต่ถ้ามันรู้เท่าทันมันนะ ไม่ติดตน ไร้สาระ

พระบิณฑบาตมาแล้ว พระเข้าขึ้นมาเลี้ยงชีพด้วยปลีแข็ง เขาบิณฑบาตมาแล้ว เต็มบาตรมาแล้ว ในบาตรเขาพอฉัน สิ่งดีงามๆ เขาไปวัดไปวาาก็ไปเพื่อบุญกุศลของเขา เขามานี่มันเป็นสิทธิของเขาเนาะ มันเป็นสิทธิของคนทำ จะมากก็ได้ ไม่มากก็ได้ ไม่ต้องมากก็ได้ แต่สิทธิของผู้ที่บิณฑบาตเขาพอแล้ว เอ็งไม่ต้องมากก็ได้ เขาเหลือเพื่อ

แต่พระภิกษุเขาบิณฑบาตแล้วนะ เขาบิณฑบาตแล้ว ทำภักติกแล้วเข้าสู่ทางจกรม เข้าสู่สมาธิภาวนา เขาเลี้ยงชีพไว้เพื่อประพฤติกปฏิบัติและค้นคว้าหาสัจจะความจริง

นี่ไง เพราะกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ประชาชนที่เขามีความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนาเขาดันดันค้นคว้าเข้าไปหาท่าน ดันดันค้นคว้าไปหาของจริง ไม่ได้ไปหาของต่อแหล “ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น” หลวงปู่มั่นสอนอะไร

หลวงปู่มั่นท่านสอนอยู่ในสัปปายะ ๔ ในที่สงัดในที่วิเวก ท่านไม่สอนหรือทำให้ไปอยู่ คนใดมีเนียม ไม่เคยสอน ไม่สอนให้ลูกเคล้ากัน ไม่สอนให้ลูกคลี้กัน ไม่สอนให้สุมหัวกัน ให้ต่างคนต่างแยกย้ายออกจากกันไปค้นคว้าหาใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารือสัตว์ชนสัตว์ รือสัตว์ชนสัตว์รือที่ไหน รือสัตว์ชนสัตว์ก็รือสัตว์ชนสัตว์ในหัวใจของสัตว์โลก

สัตว์โลก หัวใจนี้มันเกาะเกี่ยว หัวใจนี้มันทุกข์มันยาก หัวใจนี้มันเป็นสิ่งที่จับบุญกุศล หรือบาปอกุศลของคน แล้วเพราะบุญเพราะบาปอันนั้นมันถึงจับเคลือบให้จิตดวงนั้นเวียน วายตายเกิดในวัฏฏะ จิตที่เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะมันมีแรงขับของมัน

ถ้าแรงขับของคนที่มิบุญกุศล เจ้าชายสิทธัตถะแรงขับที่ดึงาม เกิดเป็นพระโพธิสัตว์ๆ พระโพธิสัตว์เสียสละชีวิต เสียสละทุกๆ อย่างเพื่อสังคม เพื่อความสงบร่มเย็นของโลก นี่ท่านทำของท่านเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมีของท่าน

เวลาท่านทำของท่านเต็มที่แล้ว พอชาติสุดท้ายเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เวลาท่านจะ ตรีสรูธรรมท่านต้องตรีสรูธรรมด้วยมรรคด้วยผลในหัวใจของท่าน ท่านต้องประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมาให้เป็นสัจจะให้เป็นความจริงขึ้นมาเกิดในใจของท่าน ถ้าเกิดในใจของท่าน เสวยวิมุตติ สุขๆ ด้วยการกระทำของท่าน

ท่านสร้างของท่านมานะ มีคนยกย่องสรรเสริญเชิดชูท่านมากมาย ท่านไม่ต้องการ ท่าน ไม่ต้องการ ท่านต้องการความเป็นจริงในใจของท่าน เวลาเป็นความจริงในใจของท่าน เวลามัน เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว สัจจะความจริงอันนั้นวิมุตติสุขๆ มันเกิดความจริงขึ้นมาอย่างไร ใคร จะมายกย่องสรรเสริญขนาดไหนมันเรื่องไร้สาระ

เวลาคนชมเชยถึงท่านว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ เป็นองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา ถึงได้มีลาภสักการะมากมายมหาศาลขนาดนั้น องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่บอกอย่างนั้นเลย ไม่ใช่ๆ

ของเราทำมาทั้งนั้น ท่านเสียสละแม้กระทั่งชีวิต ท่านเสียสละ เสียสละให้เป็นทาน เกิด เป็นสัตว์ นายพรานหลงป่ากำลังยิงไฟอยู่ ท่านกระโดดเข้ากองไฟสละร่างของท่านเพื่อดำรงชีพ คนอื่นต่อเนื้อไป

ท่านสละแม้กระทั่งชีวิตขึ้นมาเพื่อให้คนดำรงชีพอยู่ได้ แล้วท่านทำแล้วทำซ้ำๆ พระ โพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านทำมากมากมายมหาศาลขนาดนั้น กับใช้แค่ ปัจจุัย ๔ ที่คนมาถวาย ไร้สาระ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ๆ สิ่งที่เป็นประโยชน์ๆ นี้เวลาเขาทุกข์เขายากมา เขาโดนกิเลสบีบคั้นมา เขามีปัญหาในครอบครัวเขา มา เขามีความทุกข์ยากในหัวใจเขามา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงสังขารธรรมๆ มัน เป็นสังขารจะมันเป็นความจริงมันเป็นเป็นอย่างนั้น

ถ้ามันเป็นอย่างนั้น มีสติเท่าทันกับความจริงอย่างนั้นแล้ว ปล่อยวางอันนั้นไว้ วางอันนั้นไว้เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนเลือกดำเนินชีวิตมาทั้งสิ้น สิ่งที่เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากการกระทำของเราทั้งสิ้น เพราะเราขาดสติ เราไม่มีปัญญาของเรา เราถึงได้ดำรงชีพของเราอย่างนี้ ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา เห็นไหม

คูลี ดูพระลี พระไมใช่คนหรือ พระมีพ่อแม่แม่ไหม มีพ่อแม่แม่ทั้งนั้นนะ พ่อแม่ก็อยากให้เหมือนพวกโยมนี่แหละ อยากให้ประสบความสำเร็จในชีวิต อยากให้รุ่งเรืองเจริญ ทำไมพระสละแล้วมาบวชล่ะ

นี่ไง เขาเลือกเดินทางชีวิตนี้ เขาเลือกเดินทางเลือกอยากประพฤติปฏิบัติ เลือกทางที่กว้างขวางเพื่อจะพ้นจากทุกข์ ถ้าทางกว้างขวางเพื่อจะพ้นจากทุกข์ เขามีโอกาสเขาจะปฏิบัติของเขา เขาแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ของเขา

ไมใช่ครูบาอาจารย์ที่เอาแต่ลูกศิษย์ลูกหามาเป็นเหยื่อ หลอกหลวงชาวบ้าน มีลูกศิษย์ลูกหาเต็มประเทศไทย

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าของท่าน เวลาพระท่านจะมาอยู่กับท่านนะ ท่านบอกให้ไปอยู่รอบๆ นอก ให้ไปอยู่ข้างนอก ให้ฝึกหัด ให้ค้นคว้า ให้มีการกระทำของท่านขึ้นมา แล้วถ้ามีปัญหาขึ้นมาให้เข้าไปหาท่าน ท่านจะแก้ไขให้

เหมือนหมอลมจะรอดคนไข้คนเจ็บคนป่วยที่มีโรคภัยไข้เจ็บแล้วหมอลมจะรักษาคนนั้น ถ้าคนคนนั้นยังไม่มีโรคไม่มีภัย ไม่มีความเจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ไม่มีความจำเป็นของหมอลมใช้ไหม

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านจะแก้ไขก็แก้ไขหัวใจคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา แล้วมันมีเหตุการณ์ขัดข้องขึ้นมาในหัวใจของท่าน แต่ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราก็ไม่มีสิ่งใดขัดข้องในหัวใจของเรา

เราไปวัดไปวา พระก็คือพระ พระก็คือพระ ทำไมละ พระก็เรื่องของพระ เรื่องของเรา เรา จะหย่าเปอย่างไรก็ได้ เรื่องของเราๆ ใ้ฉันเรื่องของพระ

แต่เวลาถ้ามันจะปฏิบัติจริงๆ มันไม่เป็นอย่างนั้น เวลามันทุกข์ มันทุกข์เรา เดินจงกรม เกือบเป็นเกือบตายมันไม่ลง จิตนะ

เวลาจิตมันลงไปแล้วมันมีความเห็นของมันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ มีความเห็น แตกต่างจากโลก แล้วจะถามใคร จะถามใคร

นี่คนป่วย เวลาคนมันป่วยแล้วไปโรงพยาบาล กลัวก่อนเลย คนป่วยไปโรงพยาบาลกลัว หมอตายก่อนแล้วจะรักษาเราไม่หาย เวลาคนป่วยไปโรงพยาบาลนะ กลัวหมอจะพลัดพราก จากไป “หมอตายก่อนนะ ให้นุหายก่อนแล้วหมอค่อยเป็นอะไรก็ได้”

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันยังไม่มีอะไรชัดซ่องในหัวใจ อาจารย์ไม่สำคัญ พอมันเห็น ความสำคัญของอาจารย์ขึ้นมาละ “อาจารย์อย่าเพิ่งไปไหนนะ แก่หนูก่อน แก่หนูก่อน”

แล้วหนูมีอะไรให้แก หนูมีอะไรให้แก มีบ่วงที่เหนให้แก ไม่มีอะไรให้แกสักชิ้นหนึ่ง นีรู้ทุก เรื่อง แต่ทำอะไรไม่ได้สักเรื่อง แล้วไปแกอะไร

สักจะความจริงมันเป็นอย่างนั้น ถ้ามันเป็นอย่างนั้น ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ เราไป วัดไปวา วัดป่าเขามีกฎมีระเบียบของเขา กฎระเบียบอันนั้นก็เพื่อไม่ให้กิเลสมันพ่นพ่าน กิเลสที่ มันพ่นพ่านในหัวใจแล้วมันก็แสดงออกมา พอแสดงออกมามันก็ไปกระทบกระเทือนคนนั้นคนนี้ กระทบกระเทือนกันไปทั่ว

แม้แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ให้คลุกคลีกันเลย เวลาพระที่ฉัน เสร็จแล้ว ส่วนใหญ่แล้วเขาจะให้แยกย้ายกันไป ให้อยู่ในที่สงบสงัดของตน แล้วพยายาม ค้นคว้าหาไ้หน้าด้านนะ

โปลิวละ โปลิวละโปลิวละเวลาเวลาเปลา เวลาปัญญามาก ลูกศิษย์มหาศาล เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า “โปลิวละโปลิวละมาแล้วหรือ” มีการศึกษาเปลาๆ มีความรู้เปลาๆ เป็น ดอกเตอร์เปลาๆ ดอกเตอร์ก็ตายเปลาๆ ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ไปฐิติได้สติได้ปัญญา จะประพฤติปฏิบัติ ไปหาพระปฏิบัติ เจ้าอาวาสบอกว่า “เราเป็นคนฐิน้อย มีปัญญาน้อย” ไล่ไปเรื่อยจนไปถึงสามเณรน้อย

สามเณรน้อยก็ลองจนกว่าจิตใจยอมรับ พอยอมรับขึ้นมา ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก จอมปลวกมีรูอยู่ ๕ รู มันมีเหยี่ยวตัวหนึ่งอยู่ในจอมปลวกนั้น ให้ปิดเสีย ๕ รู เวลาเรานั่งลงสมาธิใจ หลับตา หู จมูก ลิ้น กาย เปิดหัวใจไว้ จับเหยี่ยวตัวนั้น จับเหยี่ยวตัวนั้นให้ได้ ถ้าจับเหยี่ยวตัวนั้นได้แล้วเราพิจารณาไป

ในหัวใจเรามีแต่ความหน้าด้าน มีแต่ความเอารัดเอาเปรียบ แล้วไม่ได้เอารัดเอาเปรียบใคร เอารัดเอาเปรียบตัวมันเอง มันทำลายจิตใจมันเอง มันข่มเหงใจมันเอง ทั้งๆ ที่มันเกิดมากับใจนี้ มันเป็นพญามารครอบคลุมใจนี้

ใจนี้เป็นภวสวะเวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะแล้วมีพญามารครอบคลุมมันอยู่ แล้วมันก็เอารัดเอาเปรียบ ปีบคั้นๆ แต่ใจไม่เคยตาย ปีบคั้นเท่าไรมันก็ “ไม่เป็นไรๆ” เพราะเราคิดเอง แต่คนอื่นไม่ได้นะ คนอื่นอย่ามาแข่งหน้าแข่งหลัง คนอื่นอย่ามาแสดงกิริยามารยาทเก่งกว่าเรา ถ้าคนอื่นไม่ได้นะ แต่ถ้าใจของเรา เออเลย ปีบปี้ไฟ ก็เราคิดใจ กิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลส มันไม่เห็นมันหрок ใ้พวกหน้าด้าน

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ นะ คนเรานะ ถ้ามีสติปัญญา ปิดไว้ ๕ รู จอมปลวกนั้นปิดให้หมดเลย เหลือไว้รูเดียว หัวใจ แล้วจับใ้เหยี่ยวตัวนั้นให้ได้ จับใ้ความหน้าด้านอันนั้นให้ได้

ถ้าจับมันได้ เอามาพิจารณา เอามาพิจารณาแยกแยะ สิ่งที่มีมันปกคลุมหัวใจแล้วมันทำลายเราๆ กิเลสไม่ทำลายใครนะ กิเลสทำลายตัวเราก่อน เพราะเกิดจากภวสวะ “มารเอยเรอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนดวงใจของเราไม่ได้อีกเลย” นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยาะเย้ยมาร

แต่เราเคยเห็นมันไหม เราเป็นเพื่อนมัน เป็นขี้ขำมัน เป็นเบี้ยล่างของมัน เป็นบ่าวรับใช้ของมันให้มันขี้หัวแล้วก็เหยียบย่ำ แล้วก็ทำลาย พอคิดแล้วมีการกระทำ พอคิดมีเจตนาแล้วก็แสดงออก แสดงออกไป คนอื่นเดือดร้อนแล้ว

มันบีบบีบไฟหัวใจมันก่อนนะ มันเหยียบย่ำหัวใจมันก่อนนะ แล้วมันก็คิดว่าดี ๆ อวิชชาคือ
ความไม่รู้ เราคิดอะไรก็ว่าดี เด็ก ๆ นี่นะ เวลาจะไปขอเงินพ่อเงินแม่ มันจะไปแสดงให้พ่อแม่
มันเห็น มันก็ว่ามันฉลาด แต่พ่อแม่รู้หมดนะ

นี่ก็เหมือนกัน มันจะคิด มันจะคิด อู๋! แนบเนียน ไม่มีใครรู้เท่า พอแสดงออกไป แสดง
ออกไปมันทำลายตนแล้วก็ทำลายผู้อื่น ทำลายเขาไปทั่ว มารทำลายเขาไปทั่ว

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องทาน ศีล ภาวนา ทาน ทานไม่ต้องการว่าให้คนชั้น
คนนี้ ไม่ใช่

ทานคือมีน้ำใจต่อเขา ทาน ให้ธรรมเป็นทาน ให้อิสระ ให้ความคล่องตัว ให้วิชาการ ให้
ความรู้ นี่การให้ทาน ให้ธรรมเป็นทานเลิศกว่าการให้ทั้งปวง ให้เขามีสติ ให้เขามีปัญญา ให้เขา
รู้จักผิดชอบชั่วดี เราอบรมสั่งสอนเขา ถ้าสั่งสอนเขาได้ ถ้าสั่งสอนเขาไม่ได้ก็กรรมของสัตว์

คนเรามันคือด้านมาตั้งแต่อดีตชาติ มันคือด้านมาทุก ๆ ชาติ เทวทัตคือด้านมาตลอด
ทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด เพราะความดีด้านอย่างนั้นมันก็เป็นสมบัติ
ของความดีด้านอย่างนั้น เราจะไปแก้ความดีด้านอย่างนั้นไม่ได้ มันก็เป็นกรรมของเขา

ถ้ากรรมของเขา ถ้าเกิดเขามีสติปัญญาขึ้นมา เขาสำนึกผิดขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศน์ว่า การ เขาสำนึกผิดได้ เขาจะมาขอขมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เทวทัตไม่เห็นหน้าเราหรอก”

เทวทัตไม่เห็น เทวทัตตายอยู่ไหน แล้วก็ตายจริงๆ เพราะเขาสำนึกผิด สำนึกได้ เวลา
เป็นเทวทัตนะ ทำลายล้างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผลักก้อนหินนะ ให้ข้างมาฆ่า จะ
ฆ่า ๆ จะฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ

แต่เวลาสำนึกได้แล้ว เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาห้ามเสลียงมา
พอห้ามเสลียงมาหน้าเขตวัน “เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไม่สมควรหรอก

ที่เนื้อตัวสกปรกขนาดนี้ กลิ่นเหม็นโหลโคลย์อย มันเป็นกลิ่นที่ไม่สมควรแก่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

นี่ไง เวลาคิดได้กับเวลาคิดไม่ได้มันแตกต่างกันไง เวลาคิดไม่ได้ จะทำลายล้าง จะเข่น จะฆ่า จะแย่ง จะชิง

แต่เวลามันจะคิดได้แล้ว ทั้งๆ ที่จะไปขอขมาต่อท่าน จะไปขอขมายังต้องทำร่างกายให้สะอาดก่อน ต้องทำคุณงามความดีกับท่าน เวลามันคิดได้ไง แล้วพอถึงหน้าเซตวันจะลงไปล้างเท้า ไปทำร่างกายให้สะอาด พอกลงถึงแผ่นดินธรณีสูบ ผัวะ!

กรรมของเขาไง เวลาเมื่อเหตุอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครรังแกใครหรือก การกระทำของเขา กรรมของเขา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำคุณงามความดีต้องได้รับความดีตอบสนองแน่นอน ใครทำความชั่วจะได้รับผลชั่วตอบสนองแน่นอน แต่มันเป็นวาระ

เพราะคนเรามีทั้งทำดีและทำชั่ว กำลังของใครยังมีกำลังอยู่ กำลังสิ่งนั้นมันก็พยุ่งไปก่อน แต่ถ้ากรรมสิ่งใดมันเบาบางลง ใ้กรรมที่มันเข้มแข็งกว่ามันก็จะแสดงขึ้นมา นี่ไง กรรมเป็นอจินไตย การกระทำของพวกเราเป็นอจินไตย

เพราะทั้งชีวิตเราไม่เคยทำอะไรเลยหรือนั่งอยู่ก็คิด มันทำมาตลอดภพตลอดชาติ แล้วไม่ได้ทำมาแต่ภพชาตินี้ มันทำมาทุกภพทุกชาติ

แต่ในชาติปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นนักปราชญ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาดีกับเรา อยากให้เราได้คุณงามความดี อยากให้เราจิตใจที่เบา จิตใจที่ประเสริฐ

ถ้าเราเชื่อมั่นในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลากิเลสมันยุมันแห้ง กิเลสมันทำลาย เราจะฝืนกับมัน เราจะมีสติปัญญาต่อสู้กับมัน

เห็นไหม นักปฏิบัติเขาต่อสู้กับกิเลสของตน มันกระอักเลือดคนนะ ใ้ความคิดที่มันเกิดในใจนั้นนะมันรุนแรง แล้วสติยับยั้งมัน สมาธิทำให้มันว่าง แล้วให้มีโอกาสขุดคุ้ยหาเจอมัน ใ้เหยีย

ตัวนั้นนะ แล้วจับมันพิจารณาด้วยภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญา มรรคอริยสัจจิ่ง สัจจะ
ความจริงอันนี้มันจะสามารถปราบปรามชำระล้างไอ้เหี้ยตัวนั้นออกจากใจเราได้แน่นอน เอวัง